

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Claudii Fleurii Abbatis Historia Ecclesiastica

Ab anno Christi 1351 usque ad annum 1414

Fleury, Claude

August. Vind. [u.a.], 1768

VD18 90118278

§. 35. B. Petrus Luxemburgius.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-66293](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-66293)

garorum. Rex pro Canonicis octo, & quatuorviris beneficia primaria possessuris sufficientes redditus assignavit ædi cathedrali: cui septemque parœciarum templis simul exstructis calices, cruces, imagines, libros, & ornamenta suggessit Regina Hedwigis. Hunc annum totum in Lithuania transegit Rex Ladislaus Jagellonus religionis ibi constituendæ gratia: & tamen ingens ethnicorum numerus adhuc restabat in parte ad septem triones sita, & vastis contacta sylvis.

Sæcul. XIV.
A. C. 1387.

Dlugos. pag. 17.
Rayn. n. 16.

Papæ Urbano Rex per Legatum Dobrogostum Posnanianum Episcopum obedientiam addixit suam. Lithuaniam gubernatorem reliquit suum fratrem Skirgellonum; ac edicto sanxit, ne Catholici cum Ruffis contraherent matrimonia, nisi vir aut foemina Græcorum schisma ejuraret. Alia lege Cleri bona declaravit exempta omni tributo, obligatione prædiatoria, & jurisdictione Principis, hominumque profanorum.

Cromer. p. 243.

§. XXXV.

B. Petrus Luxemburgius.

Hoc anno ad Deum excessit illustrissimus quidam adolescens pro miraculo virtutis habitus. Is erat Petrus Luxemburgius cognatus Imperatoris Wenceslai, Sigismundi Hungariæ, atque Caroli

Dd 5 roli

Sæcul. XIV.
A. C. 1387.

roli VI Franciæ Regum. Patrem habuit Guidonem Luxemburgium Ligniaci in ducatu Barenfi Comitem in tertio gradu consanguineum Imperatoris Caroli IV, matrem vero Mathildem Castellionensem tractus Poliacensis Comitem. Ligniaci 20 Julii an. 1369 primam aspexit lucem; & cum quatuor haberet annos, amissis parentibus a cognata sua Joanna Luxemburgia Comite Poliacensi educatus, missusque post quadriennium Parisios ad studia litterarum fuit sub disciplina duorum hominum virtute præstantium. Jam tum sacris precibus multum temporis tribuebat, ac excellentem monstrabat indolem. Clemens re comperta decennem fecit Ecclesiæ Parisinæ Canonicum: qui munere suo quam per litteras licebat, fidelissime fungebatur. Post biennium auctus est duplici annona sacra, & gemino archidiaconatu, scilicet Drocensi Carnutinæ, ac Bruxellano Cameracensis Ecclesiarum. At Lutetiæ permanebat, ut sua studia continuaret.

Mense Martio an. 1384 Clemens Petro nondum quindecim annos nato administrandum dedit episcopatum Metensem a morte Theodorici Poppardiani vacantem. Hæc diocesis in confinio Franciæ, ac Germaniæ posita in duas scissa partes erat. Cardinalis Acrifolius Legatus Clementis effecerat, ut Collegium Meten-

Meurisse
p. 525.

Metense ultimo Junii an. 1379 hunc agnosceret Papam: sed pars urbis, & multa dioceseos loca Urbano parebant sicut Imperator. Unde credimus, Clementem huic adolescentulo Metensem Ecclesiam contulisse hoc potissimum fine, ut eam in potestate sua conservaret per auctoritatem, & arma Valerani Poliacensis Comitum, quem Petrus fratrem habebat majorem natu. Eodem consilio Clemens post biennium, scilicet tempore Paschatis anno 1386 sacram Petro purpuram donavit rogatu Regis Caroli VI, ac Ducis Biturigum. Nam Avenionem accitum renunciavit Cardinalem Diaconum de S. Georgio *ad velum aureum*, & administrationem episcopatus Metensis servare jussit.

Tum Metas delatus, bene ibi primum exceptus est: at postea ei Consul controversiam movit de cæteris Præfectis urbanis, qui vocabantur Tredecimviri. Hos designandi jus possidebat Episcopus: sed Consul Petrum Luxemburgium nondum consecratum negabat esse Episcopum. Comes Poliacensis jam in diocesim venerat ut loca, quæ Germani tenebant, caperet Clementi, ac fratri suo subjicienda. Petrum modica tangebatur cura tuendi juris sui contra Consulem: at Comes rem urgens acrius circiter finem Martii anno 1386 admotis ad urbem Metas copiis viciniam vastabat.

Ave-

Sæcul. XIV.
A. C. 1387.*Vita PP.*

to. I. p. 509.

1320.

*Meur. p. 532.**Et c.*

Sæcul. XIV.
A. C. 1387.

Avenionem interim revocatum a Clemente Petrum ibi exeunte eodem anno corripuit morbus maxime adscriptus nimis ipsius jejuniis, vigiliis, flagellorum ictibus, similibusque afflictationibus, quæ tunc piis hominibus erant in more positæ, sicut confessio frequens, & communio rara: nam quotidie minimum semel se agebat reum, Divino autem epulo non vesceretur nisi diebus solemnissimis, & Dominicis quibusdam. Hæc inconvenientia non tam ipsi, quam imprudentibus ejus Rectoribus tribuo: quia in ætate adeo tenera nondum scire poterat regulas veræ pietatis, aut ecclesiasticæ disciplinæ. Nam & sanctitati suæ, & proximo per exemplum bonum multo magis consulisset, si beneficium habuisset unicum, nec accepisset episcopatum, cujus ad munia obeunda nondum comparatus erat. Cæterum non dubito, quin ejus mens rectissima, & voluntas optime affecta fuerit. Sed miror ei virginitatem servatam usque ad ætatem annorum decem & octo præclaræ laudi dari.

Vita PP.
p. 515.

Æger decubuit usque ad secundam Julii, qua sancte, ut vinxerat, obiit anno ætatis suæ decimo octavo ferme completo. Post triduum Avenione in cœmeterio pauperum, ut voluerat, sepultus est. At vero ejus exequias reddidit solemnissimas ingens concursus populi jam sanctus

ctum rati: & quanquam vivus mira-
 cula non ediderat, plurima dicebantur
 facta, ut primum humatus fuerat, per
 multos non dies tantum, verum etiam
 annos. Inde Clementis causæ accessit
 nova species æquitatis: quia permulti
 credebant Deum ipsum comprobare il-
 lam patrando tot miracula rogatu Sancti,
 qui Clementem agnovisset Papam legiti-
 mum.

§. XXXVI.

Status regni Neapolitani.

Carolus de Pace in Hungariam profi-
 ciscens Neapoli reliquit Reginam
 Magaritam suam conjugem ex eadem fa-
 milia Andegavensi-Sicula, duosque libe-
 ros suos Ladislaum, & Joannam. Mar-
 garita Caroli mortem eodem mense Fe-
 bruario an. 1386 edocta mox Ladislaum
 decennem proclamari Regem curavit.
 Sed Papa Urbanus Caroli viduæ ac libe-
 ris, sicut ipsi adversus perstitit usque adeo,
 ut ei sepulturam ecclesiasticam pertinaci-
 ter denegaret, insistens censuris Nuceriæ
 in eum pronunciatis, per quas contende-
 bat regnum Siculum seu Neapolitanum
 ad se rediisse ut Papam & Dominum ju-
 re supremo præditum. Præterea Regina
 diffidebat a Senatu Neapolis, ita, ut civi-
 tas Urbanum inter & illam divisa esset.

Cle-

Sæcul. XIV.

A. C. 1387.1

Fyoi. 3. vol.

c. 100.

Th. Niem.

c. 64.